

wad, ja on jutlus mõda, siis on rätkiko sid-duminne, müttsi wõtminne, tikkuminne ja tungiminne, et sa mõnni kord paeluist plitsa teeks ja rahho kojas sellega rahho sadaks. Se peab siis ristirahwa Jummalta tenistus ollema! Tead kül, tahhaksin ma jutto wen-nitada, siis osleks meil sest mõnda fonnelda, aga se ei mahhuks enam Kalendrisse. Ma tulleetan agga mele ja annan head nou: sago meie ramato luggeminne ja kirriko fäi-minne uel aastal fa ueks. Luggagem, mis meie heaks ja õppetussekseks kirjutakse, hole ja mõistussega, et targemaks same, ja kui kir-rikus fäime, siis tehkem sedda fui ristiin-nimessed. Olgo sest kül.

Nenda paljo tahtsin lõppetussekse veel nimmetada: Kui sa mõistlik ja terrane mees olled ning sul sedda jõudo on, siis ärra ella mitte kottis, maid anna „Postimehhele” jub-ba enne Jõulo käsko, et igga näddala susle uut õppetust ja usi sõnnumid toob. Ta on Eesti Postimees ja peab 1 rubla 35 kop-piko eest ilma passumatta tulema. Peale

sedda, nenda paljo kui minna tedda tunnen, püab ta feigest hingest omma suguwendade kassuks ja römuks omma pauna fanda. Kui sa siis tähhelepannes omma 50 näddalat temma sõnnumid olled luggenud, ei usu ma mitte, et sul teise kordse tellimisse peale min-no meletusletust enam tarvis on. Ratsu ommeti kord! Ma sowin head önne.

Kolm santi ja kolm sõbra.

1) **Kolm santi.** Tullid kord kolm santi riikka mehhhe ukse ette ja passusid andid. „Ma tahhan neid fatsu da”, ütles riikas mees. „Ühhhele annan ma paljo, teisele parra-jalt, kolmat jättan üsna ilma. Saab näh-hå, kas esimenne tånnada, teine rahhul olla ja kolmas palluda mõistab.” No teg-gi nenda. Agga mis sündis? Esimenne unnustas tånnö anda ja panni römoga min-nema; teine põris nurrisedes ümber, et tem-male wåhhem antud, kui esimesele, kellest temma ommeti paljo parrem olla; agga kol-